

II. rész

Félelem Nélkül

5. fejezet

Asorda

2212. július 13-a. Javában dült a háború Tau'ri népe és vad Drák seregek között. A Birodalmi Flotta tehetetlenül nézte, ahogy egyik védtelen kolónia lakosait mészárolták le a másik után. Ugyan az új kormányzót még nem választották, a Birodalom már csak névlegesen létezett, minden fontosabb döntést a Nagytanács rendelt el és hajtatott végre, akaratát pedig az ígéreteit tartani látszó David Trueman képviselte. Jelenleg Kirksville központi állomásán az admirális vakmerő tervezését kísérte figyelemmel:

- Azonnal ellentámadást kell indítanunk – jelentette ki Clayton miközben a terem közepén elhelyezkedő asztal fölé hajolt. Itt a galaxis térképe volt megjelenítve. A zöld pontok jelölték a baráti területeket, a zöld vonalak pedig a baráti flottákat. A piros vonalak és pontok ezek Drák megfelelőit jelképezték. Nem kellett egy admirális szemé a helyzet átlátásához, vesztesre álltak. A flotta maradéka a legfontosabb kolóniák körül tömörült, miközben az ellenség módszeresen lerohant mindent, amely védtelenül maradt.

- Esélytelen, egyszerűen túl sokan vannak. Egy sikeres ellentámadás esélyei egy másik nép támogatása nélkül a legjobb esetben is minimális. De ha sikerül is túl sokba kerülne – mondta Zsukov a fejét fogva. Hetek óta egy percre sem hagyta nyugodni az elkeserítő helyzet és másra sem vágyott jobban egy sikeres akciónál. De egyszerűen túl nagy volt a kockázat.

- Bármi is teszünk, előbb vagy utóbb úgyis lerohannak minket. Mostanra már ők is elkezdték változtatni a pajzsfrekvenciákat, nem tudunk átjutni a pajzsaikon. Ezt a háborút már régen elvesztettük – tette hozzá O'Neill.

- Akkor ennyi? Nem nézhetjük végig csak úgy a saját halálunkat. Kell, hogy legyen egy megoldás – vágta rá Trueman, erre mindhárman felé fordultak. Arc kifejezésükből látszott, hogy egyikük sem látott már kiutat. Egyedül O'Neill hozakodott elő valamivel:

- Egy mód van, de nem fog tetszeni. Ha nem teszünk semmit, legalább öt hónapunk van, addigra ugyan nem tudjuk rendbe hozni a Föld hajtóművét, de esetleg a flotta megmaradt hajóival elég embert tudnánk evakuálni a hosszú távú fennmaradáshoz. Javaslom, azonnal küldjünk ki pár 304-est egy új lehetséges otthon felkutatása céljából, ahol rejtve tudunk maradni előlük...

- Fussunk? – szólt közbe Clayton.

- Ez az egyetlen lehetőségünk. Ha most megkezdjük az evakuálást milliók menekülhetnek meg. Ugyanakkor elég diszkréten kell majd végrehajtanunk, az ellenség sosem szerezhet tudomást erről.

Ugyan senkinek sem volt ínyére az ötlet, de belátták a terv szükségességét. A project előkészületeit egy váratlan Ős szövegű üzenet szakította félbe, amely egyenesen Lochus bolygójáról érkezett. Tartalma alapján az ott élők hajlandóak tárgyalni egy jövőbeli katonai szövetség ügyében. Azonban leszögezték, hogy csak egy embert küldhetnek, mégpedig egy a diplomácia terén jártas embert. Albert Fehlix alaposan meglepődött, amikor rá esett a tanács választása, különösen az előző küldetésének eseményei miatt, minden esetre készséggel vállalta a feladatot.

Ezúttal is a földi CSKP-ról indult. Az előző lakalomnál is izgatottabban vágott neki a feladatnak ugyanis ez lesz az egy első találkozása Lochus rejtélyes népével.

- 7-es ékzár kódolva – hallatszott Sergei hangja a rádióból. Az eseményhorizont kitüremkedése ismét megugrasztotta a diplomatát, a röhögés viszont elmaradt a többiek részéről. Úgy tűnt a Replikátorok kiirtása és Daedalus hazavitele elég komoly dolognak számított köreikben.

Miután átért a kapu minden magyarázat nélkül azonnal lekapcsolt és onnantól kezdve képtelenek voltak betárcsázni. Csak remélhették, hogy nem esett baja a nem éppen talpraesett utazónak. Ő egy szinte vaksötét, gömb alakú helyiségben találta magát, a kapu lekapcsolása után semmit sem látott. Mintha csak hajnal kettőkor próbált volna eljutni a mellékhelységbe, egyik bizonytalan lépést tette meg a másik után. A falak felől különös morajlás hallatszott, az egyedüli fény is innen szűrődött be. Azonban ez nem folyamatosan, hanem mintha hullámzott volna. Az egész leginkább egy akváriumra hasonlított, végül egy fehér fény világította meg a helyiség sarkát egy különös ruhára mutatva.

- És ezzel mit csináljak? Vegyem fel? – nem érkezett válasz, akárhányszor is ismételte meg a kérdéseket. Ez jó negyed óra után végül is belebújt a leginkább egy aranyszínű, 20. századi úrruhához hasonlító öltözetbe. - És most? Hahó? Van itt... - ekkor a szoba falainak tűnő erőtér megszűnt.

Egyszer csak több tonna víz tölti ki a megmaradt légbuborékot. Szerencsére ő gond nélkül tudott lélegezni az öltözetben, amely még a nyomáskülönbségtől is megvédte. A következő pillanatban valóságos fényáradatnak lett szemtanúja, a ruha talpán lévő mágnesek is bekapcsoltak, ezzel a talajra kényszerítve Fehlixet, aki már egész szabadon kezdett volna úszkálni. Amint szemei alkalmazkodtak a kékes fényhez egy hatalmas épület belsejének képe rajzolódott ki előtte. A kapu egy hatalmas teremben helyezkedett el, ahonnan folyosók tucatjai ágaztak kifelé minden lehetséges irányban. Ezek közül csak az egyiknek látott el a végéig, ahol egy ablakot pillantott meg és rövidesen oda is indult. Út közben sokat tűnődött a másik nép kilétét illetően, még életében nem tapasztalt ehhez hasonlót.

Ahogy odaért az ablakhoz kíváncsian nézett ki rajta. Egy hatalmas város képe rajzolódott ki előtte. Olyan volt mintha egy átlagos város lett volna ez, de teljes egészében víz fedte. Az óceán kékes fénye borított be mindent, ahol ez mégis kevésnek bizonyult volna ott fehér fényű lámpákkal segítettek rá az ottaniak. Maga a város még emberi szemmel nézve is gyönyörűnek és hatalmasnak látszódott, főleg onnan nézve ahol ő állt. Ugyanis egy több kilométer magas torony egyik oldalablakából nézett alá az óceáni metropoliszra. Azt viszont meglepetten tapasztalta, hogy senkit sem látott az épületek között és azok járatokkal voltak összekötve, melyek falain képtelen volt átlátni. Ráadásul az is elég furcsa volt, hogy még senkivel sem találkozott, ám ekkor egy ijesztő hangra lesz figyelmes.

Azonnal oda fordította fejét s egy furcsa, halszerű lényt pillantott meg. Ez az élőlény legalább 3 méter hosszú volt s 6 végtaggal rendelkezett, amelyek leginkább karokhoz hasonlítottak. Mindegyiken 4 ujj volt található, amelyeket egy vékony úszóhártya kapcsolt össze. Plusz a könyök részen is volt egy méretes darab, amely az élőlény testétől az alkarjáig húzódott. Ezen kívül még egy legalább fél méter hosszú, úszóhártyás farokkal is rendelkezett, amellyel egyensúlyban tarthatta magát. Hátán és könyökén különös tüskék húzódtak, amelyek talán egy régebbi evolúciós állapotból maradhattak vissza. Ugyanis ez egy igen fejlett élőlénynek tűnt, nem olyanak, mint a galaxisban megszokott többi víz alatti ragadozó.

Ez a fején mutatkozott meg a legegységelműbben, amely leginkább a szárazföldi humanoid fajokéhoz hasonlított, viszont hosszúkásabb volt valamelyest. Két oldalán hosszú, hegyes fülekkel rendelkezett. Nagy, kék szemei ugyanott helyezkedtek el ahol az embereknél, viszont

ezt egy vékony hártya borította. Orral viszont már nem büszkélkedhetett, ehelyett a nyaki részén voltak kopolyúai. Szája hosszúkás volt, egyértelműen ragadozó életmódhoz alkalmazkodott. Ezt vékony, hegyes fogai is megerősíteni látszottak, viszont egyáltalán nem mutatta agresszió jeleit. Fehlix mégis halálra rémült a különös lény láttán, bár ez a körülményeket tekintve nem volt túl meglepő reakció részéről. A különös élőlény nyugtatni próbálta, azonban mondandóját nem beszéd útján közölte, hanem hősünk az elméjében hallhatta azt, egy mély férfihang formájában.

- Nem kell félned ember, nem esik bántódásod – ezzel teljesen ledöbbsentette őt, egy ideig szóhoz sem jutott a sokk hatására.

- Ezt meg hogy csináltad?

- Mi így kommunikálunk, egymás gondolatait osztjuk meg beszéd helyett – felelte a lény még jobban meghökkentve őt.

- Szóval olvasol a fejemben?

- Nem, csak azokat a gondolatokat tudjuk olvasni, amelyeket átküldünk egymásnak. A te fajod még nem lépett erre az evolúciós szintre, hogy ilyen üzeneteket küldhessen. Viszont már kész azok fogadására – ezzel valamennyire megnyugtatta őt, legalább a titkai biztonságban maradhattak.

- Szóval csak azt hallod, amit mondok - erre a lény rábólintott. – Te hívtál ide?

- Igen, mi hívtunk ide. Népünk szövetségéről akarunk tárgyalni veled.

- Ti? De hiszen egyedül vagy. Hol vannak a többiek?

- Mind itt vagyunk – ezt ő már egyáltalán nem értette, nem is érthette. – Jelenleg fajunk minden tagja nevében beszélek.

- Kik vagytok? – tette fel a legfontosabb kérdését. Honnan tudjátok a nyelvünket?

- Mi azonosak vagyunk azokkal a lényekkel, amelyeket Furlingnek neveztek – ekkor valósággal megfagyott a vér hősünk ereiben, erre számított a legkevésbé minden lehetséges válasz közül. – Népeink már korábban is találkoztak és akkor mindent megtudtunk rólatok.

- De ti nem lehettek, az adatbázisainkban kis szőrös élőlényekként vagytok feltüntetve.

- Ők a Cozars, általunk létre hívott mechanikus élőlények. Mindegyik mellkasában egy az ősökéhez hasonló kommunikációs eszköz található. Velük tartjuk a kapcsolatot a szárazföldi fajokkal.

- Ez érthető, ti csak vízben tudtok létezni.

- Nem akármilyen vízben. Különleges összetevők kellene ahhoz, hogy életben maradhassunk. Egykor ez az összetevő valamennyi bolygón megtalálható volt. Azonban az idők folyamán kiveszett belőlük, ez a világ utolsóként őrizte meg évezredek át. De az idő sosem áll meg, ahogy forgott végtelen kereke itt is ritkulni kezdett. Ekkor kénytelenek

voltunk visszahúzódnai az óceánok végtelenéből és zárt helyeken megőrizni azt, ami megmaradt belőle. Mára teljesen kiveszett a bolygó vizeiből, ezért ezen városok népünk utolsó menedékéül szolgálnak. Viszont az idő kereke most sem áll meg, akárhogy is próbáljuk megállítani a városaink vizeiből is ki fog veszni ez az anyag. És akkor örökre elhallgatunk.

- Akkor miért nem kértetek segítséget hamarabb? Hiszen egy szövetségbe tartozunk... – ekkor a Furling dühösen szakította félbe a mondandóját.

- Nem vagytok tagjai a szövetségnek. Sosem lesztok. És igenis kértünk, sokaktól. De egy sem felelt, egy sem tudott. Senki, még az általatok Ősöknek nevezettek sem. Most pedig már túl hatalmasok, hogy segíthessenek.

- Nem értem, miért nem vagyunk tagjai? Az Asgardok azt mondták, hogy...

- Ők nem mi vagyunk! Ők már nem léteznek, senki más sem létezik a négy faj közül. Egyedül mi maradtunk életben. Ezért mi jogunk eldönteni, hogy azok lehettek-e vagy sem. És szerintünk az Asgard nevezetű túl messzire ment veletek. A ti fajotok gonosz és kegyetlen, lételeme a harc és az öldöklés. Lám, most is mit műveltetek.

- Mi nem akartunk ártani senkinek. Csak le akartunk telepedni a lakatlan részeken.

- De tudátok, hogy ez lesz. Készek voltatok ezreket, százezreket, milliókat lemészárolni közülük csak, hogy megkapjátok, amit akartatok. Egy szövetségbeli faj sosem tenne ilyet, megérdemlitek, amit magatokra hoztatok.

- Akkor miért akartok segíteni? – vágta rá a találó kérdést.

- Mert csak ti tudtok megmenteni minket. És ha megtettétek tartozni fogunk nektek, többel, mint azt megérdemelnétek. Akkor hajlandóak leszünk a rossz oldalra állni, de csak akkor és nem másért, mint becsületért. Ezt jól jegyezzétek meg.

- Rendben, észben tartjuk. De mégis miben tudnánk segíteni?

- Nemrég találtunk egy bunkert, mélyen az óceánok szintje alatt. Egy ősi, még az ősökénél is őszibb civilizáció építette. Ott, és csakis ott, megvan az információ, amely megmentheti népünket. De csak a ti fajotok DNS-e egyezik eléggé ahhoz, hogy bemehessen, mi hiába próbálkoztunk. Ezen felül a közeg is számotokra a megfelelőbb.

- Így már érthető. És hogyan akartok engem odajuttatni?

- Teleportációval, viszont ide nem jöhetsz majd vissza. Addigra egyik bárkátoknak készen kell állnia, hogy felvehessen. Amint odaérteztél kezd el küldeni az adatokat, de csak nekünk küldheted el azokat. Néped még nem kész a benne foglaltakra. Ha csak megpróbálkoztok vele a megállapodásunk érvényét veszti.

Rövidesen a további részleteket is „megbeszélték”, mivel nem tudta pontosan mi vár rá csak akkor küldték át a bunkerbe, amikor már a Daybreaker bolygó körüli pályára állt és bemérte az életjelét. Ez nem volt túl nehéz, ugyanis a Furlingeket nem észlelték az érzékelők. Ahogy átküldték egy újabb sötét helyen találta magát. Viszont itt már nem volt víz és meglepve tapasztalta, hogy a bűváruha nélkül került ide, de a többi ruhája még rajta volt.

A levegő áporodott volt és sűrű porfelhők keringtek az épületben s mindössze csak egy sárgás vészvilágítás szolgáltatott némi látótávolságot. Rövid, bizonytalan lépésekkel haladt előre az egyik terminál felé. Amint hozzá ért felvillantak annak fényei. Fura módon nagyon is értette, hogy mi mire való. Mintha csak emberek számára készítették volna.

Az egyik zöldesen világító gombot lenyomva a bunker világítása is bekapcsolt. Egy katonai épülethez szokatlan erősségű fehér fény ragyogta be a helyet, amelyet néhány jól elrejtett reflektor biztosított. S ez már bőven elég volt ahhoz, hogy alaposan körülnézhessen a gigantikus méretű épületben. Ahol annyi minden volt, hogy azt sem tudta, min akadjanak meg a szemei, végül az egy szinte lehetetlenül nagyméretű űrhajó egyik hajtóművén tapadt meg pillantása. Bár hosszú percekig bámulta és próbálta felmérni sehogy sem tudta ezt megtenni. Maga a hajó egyszerűen annyira nagy volt, hogy lehetetlen volt képet alkotni róla jelenlegi helyzetéből. Minden esetre nem ez volt a feladata, hanem az adatok átsugárzása, ehhez csak egy erre alkalmas terminált kellett találnia. Viszont egyszerűen elveszett a tárgyak sokaságában, közel fél óra elteltével végül Frank úgy döntött utána küldi a CSK-46-ot is, amelynek tagjai néhány méterrel a háta mögött találták magukat.

- Valami gond van Fehlix? – kérdezte Beales kisebb szívrohamot okozva a mit sem sejtő diplomatának.

- Nem, csak nem találom a terminált, ahonnan az adatokat kellene átküldeni – felelte néhány mély lélegzet után.

- Rajta fiúk, keressük meg! – erre mindenki alaposan körülnézett, hátha sikerül ráakadnia.

- Az meg mi a jó Isten? – kérdezte Anderson a tőlük kilométerekre álló űrhajóra mutatva. A csapat többi tagja is alaposan szemügyre vette, majd tanácstalanul szóltak fel a Daybreakernek:

- Nem tudjuk, hogy mi ez, de hatalmas. Szeretnénk megvizsgálni, ha lehet, talán magunkkal is vihetnénk. Ez a bestia kapóra jöhetne egy párszor.

- Negatív Beales, ha bármit magunkhoz veszünk innen, akkor a megállapodás érvényét veszti. Az a hajó ott marad, inkább kezdjék meg az adatátvitelt.

- De uram, a jaffák sem segítettek. Mi van, ha bennük sem bízhatunk? Ha elvisszük azt a hajót az biztosan a mienk lesz, és arra használjuk, amire csak akarjuk – tette hozzá Anderson, őt különösen érdekelte a hatalmas monstrum.

- Nem lehet. Egy hajó az csak egy hajó, mit ér egy egész flotta ellen? A Furling jóval értékesebb segítséget nyújthat, mint az a hajó.

- Hát jó. Akkor lássunk neki – jelentette ki Anderson, aki szinte azonnal ráakadt a megfelelő terminálra.

Ekkor viszont egy új pötty jelent meg Galen, a Daybreaker első tisztjének képernyőjén.

- Azonosítatlan hajó lépett ki a hipertérből. Ez a Virginia, bekapcsolta az álcázását.

- A Virginia? Ezt mégis honnan tudja? – lepődött meg Franklyn.

- A múltkor letapogattuk a szerkezetét és egyedi horpadások vannak rajta. Ezzel könnyedén azonosítható.

- A francba, Beales, sietnetek kell. Az Ügynökségnek is akad némi dolga erre felé.

- Az adatok... - mondta Beales határozatlanul, de őszintén hitt igazában. – El fogják lopni az adatokat. Frank, azonnal le kell szednetek!

Ezzel ő is tisztában volt, ennek mikéntje jelentett csak némi fennakadást. Hogyan lőhetnek le valamit, amelyről azt sem tudják, hol van? Nem sokkal később Frank csak kitalált valamit:

- Zavarjuk a frekvenciát! De ne teljesen, mert akkor nem tudják továbbítani az adatokat, csak annyira, hogy éppen csak át tudják küldeni őket.

- Frekvencia zavarva – jelentette ki Galen. – De így is el tudják majd lopni őket, ráadásul az összes kódolási formánkat ismerik.

- Viszont legalább 5 km-re kell lenniük. És ez pedig a víz alatt van. Az óceán vizének áramlataiból már meg tudjuk határozni a helyzetét.

- De nem tudjuk majd eltalálni, ahhoz nekünk is a víz alá kellene mennünk.

- Akkor mire várunk? – Galen lenyomott pár gombot a terminálján és a hajó rövidesen puskagolyóként csapódott az óceánba. Ekkorra már a Virginia is ott tartózkodott és felkészült az adatok átvételére. Micheal nem is sejtette, miért mentek a víz alá, minden esetre nem érezte magát túl nagy fenyegetettségben.

- Gondolom mostanra már megtudtuk a helyzetüket – mondta Frank majd odafordul Galenhez.

- Nem uram, egyszerűen sehol sem találok. Pedig már látszania kellene, hiába van álcázása attól még a vízzel is érintkeznie kell. Márpedig ez áramlatokat okoz, ahogy a víz elhalad, mellette akárhol is legyen.

- Ha csak nem áll a fenéken... - kapott észbe Franklyn. – Akkor nem tudjuk megkülönböztetni egy az ott levő sziklától.

Eközben Anderson már majdnem elkezdte az adatátvitelt, viszont az Asgard sugár villanásának fénye megzavarja őt ebben.

– Mi az már megint? – kérdezte társaitól, de azok nem felelnek. Ekkorra ugyanis már teljesen kiütötte őket a Virginiáról átsugárzott, már élesített Gou'uld gránát és csak eszméletlen teste földre borulásának hangjára lett figyelmes, mintha csak krumplis zsákok lettek volna. Ahogyan hátrafordult egy hétköznapi ruhát viselő, sötétbarna hajú, középkorú európai férfit pillantott meg. Válltájig érő haját ősz hajszálok tarkították, arckifejezése viszont semmit mondó volt akárcsak többi ügynöktársáénak. Kezében egy 9mm-est tartott egyenesen Andersonra fogva, ő is a fegyveréért nyúl, de már túl késő volt.

- Viszlát, Anderson! – mondta Michael halál nyugalommal és fejbe lőtte őt egy kábító lövedékkel. Gyorsan odarohant a kérdéses terminálhoz és aktivált egy erőteret a bunker körül, nehogy erősítés érkezhessen a hajóról vagy netán őt sugározzák fel a fogdába.

Amint ezzel végzett elkobozta a fegyvereket a csapat tagjaitól és egy helyre vonszolta őket. További óvintézkedéseket nem látott szükségesnek, elvégre most már egyedül ő volt felfegyverezve. Ezután rácsatlakoztatott egy adattároló eszközt a terminálra és megkezdte az adatok letöltését, ez jó néhány percet vett igénybe, majd a szükséges időtartam még ennél is többnek bizonyult. Nagyjából fél óra elteltével Anderson magához tért, kis időbe telt neki mire nagyjából tudatában lett a körülményeknek és észrevette Michaelt.

- Szemétláda, ezt nem úszod meg! – közben a fegyveréért nyúlt, meglepetten tapasztalta, hogy az már nem volt a helyén, valamint a tartalék sem. Sőt, még a rejtett helyen lévőnek is nyoma veszett.

- És mégis, hogyan akartok megállítani? – nevette el magát, közben végre befejeződött az adatok áttöltése. Kihúzta az adattárolóját a terminálból majd zsebre vágta azt.

- Van fogalmad róla mit tettél? A Furling most már sosem fo...

- Dehogynem fog. Ők csak a távolsági adatátvitelt tudják lenyomozni, nem fog feltűnni nekik ez a kis incidens.

- És mi van, ha idejönnek? Akkor már megtudják.

- Nem fogják – jelentette ki magabiztosan, miközben matatott valamit egy, a karjához csatolt telepörtációs eszközzel.

- De miért? – nyögte ki magából Anderson, miközben megpróbál talpra állni, de visszaesett a padlóra.

- Hogy miért? Látod ott azt a hajót? – közben rámutatott a már többször is említett gigászi méretű űrjárműre. - Ebben az adatbázisban pontosan le van írva ennek a civilizációnak minden tudása, kódolva ugyan, de benne van. Köztük van e hajónak a teljes szerkezeti leírása is. Pontosán le van írva, hogy miből áll, hogyan működik és az is, hogy hogyan tudnánk megépíteni. Gondolj bele! Ha minden jól alakul hamarosan egy egész flotta állhat rendelkezésünkre ezekből a monstrumokból. A Drák, a Furling, a Doch'te, a Jaffa, mind semmi lesz hozzánk képest.

- Ezekkel a hajókkal napok alatt véget vethetnénk a háborúnak, milliárdok életét menthetnénk meg. De nem... ti nem akarjátok. Nektek túl kockázatos a drágalátos kis szövetségetek, igaz? Hát ezért vagyunk itt mi, elvégezni a piszkos munkát. Olyan szintre emeljük az emberiséget, amelyet az valóban megérdemel, ez a mi célunk Anderson. Mindössze az emberiség jóléte.

- De milyen áron? – vágta rá Anderson. – Közben olyan dolgokkal szórakoztok, amelyekről fogalmatok sincs, hogy mit okozhatnak. Mi lesz, ha valami rosszul sül el? Akkor ki fogja a kárát szenvedni? Mert mondok neked valamit, ha az a civilizáció még él és ti megépítitek azt a hajót. Nem fogják annyiban hagyni, vissza fognak jönni és megölnék mindenkit, akinek köze volt hozzá nehogy fenyegetést jelentsünk rájuk. És akkor ki és hogyan állítja meg őket?

- Erre nem lesz szükség. Nem fognak beavatkozni – válaszolta önelégülten, már szinte kínos magabiztossággal. Majd lenyomott egy gombot a teleportációs eszközön és rövidesen a Virginián találta magát – ekkorra már lekapcsolta az energiamezőt.

A többieknek még kellett egy kis idő, mire magukhoz tértek és visszanyerték a látásukat. Sokáig tanakodtak a teendőkön, de semmire sem jutnak. Mivel a Furling számára valóban rejtve maradt a dolog és nem akarnak tovább kockáztatni egy esetleges második letöltéssel úgy döntenek, átküldik az adatokat.

- Akkor kezdem az átvitelt – közölte Anderson nem túl boldog hangnemben. A folyamat másodpercek alatt végbement, azonban ekkor egy hatalmas földrengés rázta meg az épületet. A komplexum egyik darabja hullott le a mennyezetről a másik után, ráadásul egyre nagyobb repedések keletkeztek annak falain is.

- Azonnal sugározzanak fel minket! – kiáltotta Beales, miközben az egyik kódarab kis híján összelapította, alig sikerült elugrania előle. Az Asgard sugarak rövidesen a Daybreaker fedélzetére hozzák őket. – Épp ideje volt.

- Ki kellett érnünk az óceánból, hogy lekapcsolhassuk a pajzsokat. Különben a hangárban tartózkodók laposan eláztak volna – mondta Frank.

Nem sokkal később hívást kapnak a Furlingtól. Mivel ilyen távolságban nem működött a kommunikációs eljárásuk az egyik Cozarst használták.

- Az adatok átmentek, mi sosem feledjük segítségüket.

- Ez már csak természetes, cserébe akkor számíthatunk a segítségükre?

- Ugyan ebben a háborúban ti álltok a rosszak oldalán...

- Mi? Mi állunk a rosszak oldalán? Hiszen éppen kiirtanak minket a barbár mocskok! – háborodott fel Franklyn, de ebben a pillanatban Fehlix ingatta a fejét és kezével jelezte, hogy szerinte ezeknek nincs ki mind a négy kerekük. Ezt ő is tudomásul is vette és megemberelte magát.

- De mivel megmentettétek népünket a biztos haláltól és betartottátok a feltételeket, népeink ezentúl egyként harcolnak majd a Drák ellen. – erre a mondatra várt mindenki, kisebb örömráradat halad keresztül a hajón. – Legyen az győzelem vagy halál.

- És mégis mikorra tudnánk egyesíteni erőinket? – vágta rá kíváncsian, mégis türelmesnek mutatva magát.

- Hajóink már megkezdtek a felszállást. A nagy hatótávú érzékelőinknek köszönhetően pontosan tudjuk, hol vannak, nem igénylünk különösebb eligazítást, ezért azonnal be szeretnénk kapcsolódni a konfliktusba. A meglepetés erejét kihasználva remélhetőleg már most megfordíthatjuk a dolgok állását.

- Uram, növekszik a szeizmikus aktivitás az óceánok fenekén. – jelentette ki Galen. A felszálló hajók ugyanis egy 9-es erősségű földrengés erejével rázták meg a bolygó kérgét. Ez viszont nem sok kárt tett az erre jól felkészített tömör anyagból épült víz alatti épületekben.

A hatalmas Furling flotta hajói egymás után törtek elő az óceánból. Legtöbbjük viszonylag kicsi, 260 méter hosszú lándzsa alakú cirkáló. Ezeket a már jóval nagyobb csészealjra emlékeztető rombolók kísérték, amelyek átmérője a 600 métert is meghaladta. Rövidesen a hatalmas, patkó alakú hordozók is előtűnnek. A több mint 1200 métert kitevő hajótesten vadászok százai sorakoztak. Ezek a hajók fehéres árnyalatú anyagból készültek, amely kék színű kristályokkal volt kiegészítve, ezzel egy jellegzetes, szinte vakító erejű ragyogást kölcsönözve nekik. A Daybreaker hídján állók elképedve bámulták, ahogyan a több mint 400 hajót számláló flotta kisebb csoportokra oszlott és belépett a hipertérbe, egyenesen a védtelenül maradt kolóniák felé haladva.

Néhányuk maradt egy ideig, majd a haza induló 304-essel tartott, tájékoztatva az admiralitást a helyzetről. Eközben odalent, Lochus fővárosában a Furling nép két befolyásos embere ez különös beszélgetést folytatott:

- A tervek átmentek, a hajók építése azonnal megkezdődhet.

- Biztos, hogy ez jó ötlet volt? Úgy értem, ha megtudják, hogy kikhez tartozott az a hely valójában nekünk végünk van. Ráadásul ez a háború nem kiszámítható, egyik sem az. Akár kellemetlen fordulatot is vehet számunkra.

- Böven megéri a kockázatot. Ha ez a flotta elkészül, mindennél hatalmasabbak leszünk. Nemcsak a Drákoktól szabadulhatunk meg, hanem mindenki mástól is. Az emberek többé nem jelentenek majd akadályt számunkra, ahogyan a többi nép sem. Egyszerűen elsöpörjük majd őket.

- Remélem, hogy így lesz. Minden esetre meglep, hogy bevették a vízzel kapcsolatos állításunkat. Sokkal naivabbak, mint hittem...

Nem sokkal később az admiralitás ismét ülésezett Kirksville hatalmas úrállomásai közül a legnagyobbikon:

- Nos, uraim. Jelen pillanatban galaxis szerte kapunk híreket a két oldal közti összecsapásokról. Eddig egész jól boldogulnak viszont hosszú távon szükségük lesz a támogatásunkra – mondta Trueman.

- Megkaphatják. Azonnal ki kell küldenünk a flottát és teljes támogatást biztosítanunk nekik. – jelentette ki O'Neill.

- Ahogy mondd. Ha most bevetünk mindent, könnyedén fordíthatunk, ugyanis még most sem értik mi történik. Amint felocsúdtak a sokkból és rendezték soraikat már jóval nehezebb dolgunk lesz. Ezért azt javaslom a lehető legtöbb veszteséget okozzuk nekik, mielőtt ez a pont elérkezne – helyeselt Clayton, már csak Zsukov beleegyezése hiányzott.

- Akkor ezt eldöntöttük...

Odalent a bolygón Michael érkezettnek látta az időt a felszínre merészkedésre. Ahogyan hajója kiért a légkörből jelentést tesz főnökének:

- Itt Charlie 1-es a központnak. Hallanak?

- Kristály tisztán Charlie 1-es. Elvégezte a megbízatást? – válasza egy mély férfihang a rádióból. Nem tudni, hogyan tudott vele kommunikálni aktív feregjárat nélkül.

- Mint mindig. Az adatokat feltöltöttem a hajó számítógépbe. Amint visszaértem átküldöm őket.

- Kiváló munka Michael, mindig is maga volt legjobb.

- Igen, de ezúttal túl hamar kiszúrtak, szükségem lesz egy másik hajóra.

- Ez már csak természetes, előkészítjük magának a Dauntlesst, a főhangárban várja majd amint ideért. Ezen kívül újfent figyelmeztetem, hogy az Avus Primigenius nép tudása semmiképpen sem juthat a kormány kezére. Megértette?

- Igen, megértettem. De megtudhatnám, hogy miért nem? Ez a tudás megnyerné nekik a háborút, ez pedig nekünk és éppen olyan fontos, mint nekik.

- Még nem állnak készen rá – hangzott a különös alak válasza.

Ekkor Michael megszakította az adást, majd visszaült a hajó egyik termináljához. A képernyőjén a már dekódolt adatbázisból tisztán látszódott egy kép, amely az előbb említett hajó tervrajzait mutatta. Külön ábra jelent meg a masszív hajótest elejéről, oldaláról és hátsó részéről is. Ezeket Ős írás vette körül bizonyos helyekre nyilazva, szemmel láthatóan az adott részek feladatára mutattak rá.

- Nem állnak rá készen mi? – motyogta magában dühösen. – Majd meglátjuk – közben odasétált kommunikációs terminálhoz és lenyomott rajta néhány billentyűt.

- Haló? Itt Timothy Keller. Miben segíthetek?

- Üdvözlöm Mr. Keller. Van itt valami, ami érdekelné... - mondta miközben az A.S. Virginia tovább haladt az űr végtelenében.

Darth Raven